

[Erling Dinesen.]

forinden mellem statsmagten, arbejdsmarkedsorganisationerne og eventuelt andre interessegrupper har fundet bredere drøftelser sted. Men det er da en ganske naturlig ting, det kan vi ikke være uenige i, og vi er helt indstillet på, at arbejdsministeren optager forhandlinger omkring disse ting. Vi synes som sagt, det er helt naturligt; det foregår på så mange områder i forbindelse med så megen lovgivning, at det også vil være naturligt her. Men jeg kan ikke se, at det kan være basis for at afvise det forslag, der foreligger her.

Jeg må altså fastholde, at der er en saglig begrundelse for det forslag, vi har fremsat, og jeg må anbefale, at man efter nærmere overvejelse kommer på bedre tanker og stemmer for det.

Simonsen: Socialdemokratiets og SF's forslag om 4 ugers ferie er jo yderst interessante og i særdeleshed populære. I sin fremsættelsestale henviser hr. Erling Dinesen til betænkningen vedrørende arbejdstid og ferie, som er kommet fra et arbejdsministerielt udvalg, der blev nedsat i hans egen ministertid. Dette materiale er jo særdeles vægtigt i den diskussion, vi har om, hvorvidt ferien skal udvides i forbindelse med lovgivning eller den ikke skal.

Nu er der vel grund til i første omgang at gøre opmærksom på, ikke for at være ordkløver, men fordi jeg tror, det har en vis praktisk betydning i denne diskussion, at det pågældende udvalg ikke havde til opgave at komme med en betænkning, men derimod med en redegørelse. Der gives således ikke, fordi det er en redegørelse, indstilling til myndighederne om, hvordan det ene eller det andet problem skal løses, bortset fra de rent tekniske ændringer i forbindelse med ferieloven.

Man kan så prøve at gætte på, hvorfor hr. Erling Dinesen som arbejdsminister netop bad om at få en redegørelse og ikke en indstilling i form af en betænkning fra det udvalg, der blev nedsat. Egentlig havde det vel nok været naturligt, når hr. Erling Dinesen efter mæglingforslaget i 1967, hvori feriens forlængelse jo også indgik i diskussionen mellem arbejdsmarkedets parter, var så meget i tvivl, at han ikke på dette tids-

punkt selv fremsatte forslag i folketinget om en udvidelse af ferien til 4 uger.

Udvalget peger i sin redegørelse ikke på nogen klar løsning af, om ferie i fremtiden bør klares via overenskomsterne eller det skal ske via lovgivningen, og det er vel nok, fordi arbejdsmarkedets parter, der selv har været rigt repræsenteret i udvalget, selv ønsker at klare disse områder. Det har vi i øvrigt også en klar bekræftelse på i det mæglingforslag, som hr. Erling Dinesen selv har omtalt, hvori det jo er vedtaget, at man inden for industrien ikke skal have nogen fritidsudvidelse for perioden fra 1969 til 1971. Man kan jo ikke, som hr. Erling Dinesen gjorde i sin tale her, bare hævde, at organisationerne ikke kan bestemme, politikerne er frit stillet. Ja, politikerne er da frit stillet i denne sag, og jeg er naturligvis selv tilhænger af, at politikerne skal være frit stillet. Men når man tænker på den debat, der har været her i vinter omkring hele regeringens forhold til organisationerne og deres forhandlinger, og på de ting, der er udtalt fra hr. Erling Dinesens og fra mange andres side om, hvordan man skulle holde sig fra organisationernes forhandlinger, så er det vel nok noget, som politikerne alligevel er nødt til at tage ret alvorligt.

Vi har, som allerede anført af arbejdsministeren, en række historiske situationer, som vi kan se tilbage til, og der er vel nok grund til at sige, at her er det de danske traditioner, der gælder, og ikke, som man er inde på fra forslagsstillernes side, også norske og svenske, fordi man jo i Norge og Sverige har en helt klar kutyme for, at ferie er spørgsmål, som afgøres af lovgivningen og ikke af arbejdsmarkedets parter. Men vi fik jo, som det allerede er nævnt, den første ferielov i 1938 og fik da 2 ugers ferie fastsat ved lov. På et tidspunkt, hvor allerede en række lønmodtagere havde fået overenskomster om ferie, nåede man til enighed om fra lovgivningsmagts side at stadfæste via lovgivningen, at alle skulle have 2 ugers ferie. Efter anden verdenskrig blev en forlængelse af ferien taget op af lønmodtagerne under overenskomstforhandlingerne, og som det også er nævnt, fik vi ved mæglingforslaget i 1952 enighed mellem arbejdsmarkedets parter om 3 ugers ferie, og dette blev lovfæstet i 1953. Men så har jeg lidt svært ved